

**‘Ο Κόνιες τραγουδεί
μ’ ἑλῆνᾶς χλωρὸ κλαδί.**

Τὶ ποσειγκάδες εἶμαστε μὲς ‘στῶν Ρωμηῶν τὸ γένος!
κ’ ἐγὼ Κορφιᾶτης ὄμορφος, Κόνιες κμακρωμένος,
πῆρα μὰ στρουγγα φονεκλοῦ, μὰ στρουγγα βερεμιάρα,
ποῦ μ’ ἔσκασε πολλαὶ φοραὶ καὶ μούφερε τρομάρα.

‘Όλο ρουφεύτη κοπανῆ,
γὰ τούτα μὲ θυμάται,
τὴν καλοτρέφω καὶ πεινῶ,
τὴν σπρώχνω καὶ κοιμάται.

‘Εβίβα, Μωῦσῆ παπποῦ,
μόνον ἀγάπη τοῦ λοιποῦ.
Νὰ μ’ ὀδηγῆς, νὰ σ’ ὀδηγῶ,
καὶ ‘στὸ Κουβέρνο, Μωῦσῆ,
τὸν ἕνα χρόνὸ νὰ μ’ ἐγῶ,
τὸν ἕνα χρόνὸ νὰ σὺ.

‘Όλοι μας κ’ ἀπὸ ‘λιγάκι
νὰ καθώμαστε καββάλα
‘στὸ Κουβέρνο τάλιγάκι
μὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλα.

Νὰ μὴν εἶναι στρουγγαὶς τότε,
νὰ χωμε κοινὰ ρουφεύτη,
καὶ ‘στὰ πέντε Βιλαέτια
πίνετε καλὰ καὶ πρώτε.

Μῆτε μεῖζων, μῆτ’ ἐλάσσω, μῆτε γιὰ θυμὸς αἰτίαις,
μῆτε βάσανα καὶ μόχθου γιὰ τῆς δόλιας ἀπαρτίας,

μῆτε σκέρταξ Καραπάνων, μῆτε φοβερά νουτέρτα,
μῆτε κ’ ἀμαζῶν πηλάλαις καὶ γιὰ βουλευτὰς καρτέρτα.

Γιαμὰ κεράστε μας, παιδιὰ, καθὸς σὰς ἐκεράσαμε,
γενῆτε πρῶοι καὶ γλυκαί,
κ’ ἐκεῖνο τῆς μεταλλικῆς
‘στὸ πετσάμα τοῦ Ζυγομαλά μὲ γέλοισ τὸ ‘περάσαμε.

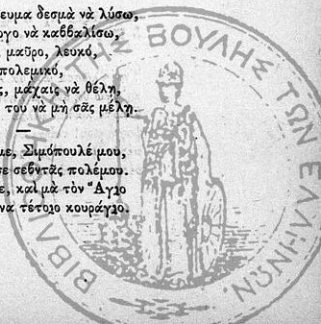
Μεταλλικαίς, ἐκρηκτικαίς, νομοσχεδίων στίβια,
καὶ τόκα σας καὶ τόκα μας καὶ τρεῖς φοραὶς ἐβίβα.
Χορεύετε κ’ ἐπήραμε κ’ ἐκεῖνο τῆς ‘Αμῆνης,
χορεύετε κ’ ἐπέρασε τοῦ Θεωδωράκ’ ἡ μῆνης.

Τὰ χωρατὰ ν’ ἀφήσετε
κ’ ἔλα νὰ τὰ ψηφίσετε,
κ’ ἀρνὴν νὰ ὀθμε λάγικ....
πάρτε, διαβόλοι, βάγικ.

Τρικλιζῶ καὶ παραπατῶ,
καὶ γύρω μου στρατοῦς κυττῶ,
καὶ φέρτε με τρικλιζόντα ‘στὸ βῆμα τὸ μεγάλο
γιαμὰ νὰ βῆξω τρεῖς φοραὶς καὶ λόγο νὰ σὰς βγάλω.

Δώστε μου στρατεύμα δεσμὰ νὰ λύσω,
δώστε μου κ’ ἄλογο νὰ καββάλω,
κόκκινο, πράσινο, μαύρο, λευκὸ,
νάναι τετράποδο πολεμικὸ,
νάναι Βουκέφαλος, μάχαις νὰ θέλῃ,
καὶ γιὰ τὸ χρώμα του νὰ μὴ σὰς μέλῃ.

‘Έλα καὶ βάστα με, Σιμόπουλέ μου,
κ’ ἐμένα μ’ ἐπικασ-σεντάς πολεμοῦ.
‘Όλοι βαστάτε με, καὶ μὰ τὸν ‘Αγιο
ποτὶ δὲν ‘πρόσμενα τέτοιο κουράγιο.

Νά και ρουσφέτιχα, νά και χατήρια,
πέστε γκρούμπι, σπάστε ποτήρια.

Χαροτά ξυστίλω,
σπαθατά τροχίλω,
και σέ τουρένια
βάζω φυσέκια,
και ρίγνο συμπάρκα,
και μέ θαυμάζει
και μέ τρομάζει
κάθε λαπάρα.

Στρατοί περάστε,
φέρτε, κεράστε.
Έβίβα, Ράλλη,
Ζαήμη κι' άλλοι,
μικροί μεγάλοι,
σείς 'Αγγλογάλλοι,
Ρώσοι, Κινέζοι,
και Γκαπωνέζοι.

Τρέχω και δίχως φόβο
κοτσίδες πετσουδά,
κι' άκουσ μεγάλους θρήνους
μέσα 'στους Μανδρινούς.

Κι' ό Κόντες μέ σπυρούνα
τόν κόσμο περιτρέγει...
μαχαίρικα και πηρούνα
γι' άκόνημα ποδός έχει;

* Άρματα και πυροβόλα
πυραμίδες στέκουσ δια.
Γιά κυττάτε... μπρογόνετας οι στρατώνες μας γεμάτοι
κι' οι γυκλοι θαρκακωτά...
τούς έφράγαμε τό μάτι...
τζοιμ ταράμ ταράμ τατά.

Γειά σας πάλι, τσελιγκάδες... τί περίφημο τσουμπούσι!...
θέλω, φίλε Θεοδωρή,
νά μέ πιάση τό μπουρί,
και νά γίνω σάν και σένα Νεκπολέων δίχως μουσι.

Τόκα μας λοιπόν κι' έβίβα...
γειά σου νά μου λές, 'Ανιόβα,
γειά σου ν' άπαντώ, Γαζή,
και νά κόβωμε μαζι
σέ μπκζέδες και λευμόνες
πκαπουόνας κι' άνεμόνας.

**Φωνάζει κι' ό τρανόσ
ό Καλαθουτινόσ.**

Τήν γλώσσα μου θά λύσω
κι' έγω θά σάς 'μιλήσω.
Πάρτε λοιπόν φιλά...
ψυχή μου! τείνω τούτα;
φέρτε μου τά βρολιά,
φέρτε μου τά λαγούτα.

Γιά σένα, Κόντε, πίνω,
φίλος πιστός θά μένω.

Τής κωλυσιεργίας 'ακορπίσθηκαν τά νεφί,
κι' όταν κι' έγω κυττάζω πώς έρχεται 'στό κέφι,
θά τρέχω νά σέ πιάνω και θά τρώμαι κοντά σου
μήπως και πιάσω κάτω μέ τά τρικλίσματά σου.

Θεε, ζέχνα τά γεινάτια
κι' έλα φίλα με 'στά μάτια.
Θεε μου, πέρ ντιό σάντο,
θεε, πέρδικα 'στά δάσθη,
θεε, πέρ κρασι βισάντο
γιά νά σέ διασκεδάση.

Θεε, σφικταγκάλασέ με,
θεε, γλυκοφίλησέ με,
κι' όταν αβρα ψυθυρίζω κών 'στών βράχων τός ρωγμάς,
κάν έπάνω 'στάς ιτέας,
ένθυμοι τός τελευταίας
τόν έρώτων μας στιγμάς.

**Τραγουδεί κι' ό Ράλλης
ό καθορομάλλης.**

Γειά σας, παιδά τής μάτσικας, δώστε μου τό φλασκι...
Κόντε, ποθ κάνεις κουμπαρά και τοθ πολέμου κάσκα,
πέρασ' από τό σπήτι σου, σ' είδος μέ δαμασκι,
κι' άμέσως έκπατάλαχ πώς έκοψες τά πράσσα.

Παππούλη, μη σκοτιζέσαι γιά διαλύσεις κι' έννοια σου,
κι' άν σήμερα κανέν' άρνι δέν έγω καραμάνικο,
μέ κάνε με νά ζωνάθω, και τότε μέ τά γένεια σου
τρέις διαλύσεις θά γενούν ώς ποθ νά 'πής λουκάνικο.

Τόκα μία, τσελιγκάδες... γειά σας, ζυπνοι και μπουφοι...
τό ποτήρι μου γεμίω και τάδεξάω μονορούφι.
'Ωγ! έμέθυσα τάδέρφι
κι' ήλθα κάπως είς τό κέφι.

Γειά σου, Κέρκυρα κι' 'Αλέο, γειά σου, γέρο καπετάνο...
ρίγνο κατάρ γής τά πιάτα κι' έλα θάλασσα τά κάνω...

Π. — Σήμερα Λαζάρου Σχόλη
και ζεχνούν τής κάκικας υλοι,
κι' έμπροστά 'στην καταγιόδα' φρενιής φορομανίας
φείδουν τών έθρηών όρδά,
κι' έρδε Λάζαρε πεσέ
λέμε τής Μακεδονίας.

Φ. — 'Αδελφωμόνος χαιρετό τούς άργηούς τούς πρώτους...
χαρά 'στους έλευθέρους μας, χαρά 'στους αλυτρώτους.
Μπρίνω 'στό Βουλευτήριον, πρσάτης και γαλήνη,
καμμιά φωνή, κανείς καγιάς, και μέλιτος σελήνη.

Μά τί τό θέλουν 'στη Βουλή τό βροντερό κουδοινο
σάν δέν ύφώνεται φωνή και χέρι και μπαστοδινο;
Χατζίσκο, τήν κουδοινο σου 'σα' άργαλιά χάρισέ την,
ή πούλα την ή σέ λαμό κατσίκας κρεμάσε την.
Καμμιά φωνή, κανείς καγιάς, κανείς κρυπό δέν παίζει...
ζήτω και τοθ Ρωμαίικου, ποθ κάνει τό τραπέζι.